

Тијана Јокић

ПУТ ДУШЕ

Ти не плачи,душо моја

Ти не плачи,душо моја,
што не може бити сва земаљска љубав твоја,
што не можеш у загрљајима страсти бити заувек,
да летиш на крилима заљубљености
можеш само понекад,
што се чаробношћу љубави усхићујеш
само када ти судбина дозвољава.

А ти, душо, машташ
и кад у усамљености тугујеш,
и када ти неко вољени недостаје,
и када у тишини сама ћутиш,
и ћутећи у тами своју тугу грлиш,
чак и тада, ти душо моја, машташ.

Ти не плачи,душо моја,
што је таква судбина земаљска твоја.

Него ти маштај, душо моја,
заједно са маштом ти узлећеш
и с висина читав свет грлиш,
кроз машту себе ослобађаш,
све што волиш у машти посећујеш
и да си бесмртна себе подсећаш.

Тако желим да волим

Тако желим да волим,
када о прозоре киша удара,
када читав свет о љубави не жели да прича,
када сви замишљени улицом ходају
и не осећају како брзо
чаробни тренуци живота одлазе,
када свима магла очи прекрива,
а душа ћути,
тако желим да волим!

Тако желим да волим,
силно, страсно
и може бити да све око мене
или виче или ћути,
све једно,
ја тако желим да волим!

Тако желим да волим,
али ти то не схваташ,
а ја не знам како да ти објасним
и када се замишљен бринеш,
шта ће сутра бити,
све у мени виче:
Тако желим да волим!

Хвала ти за све

Хвала ти за све, мили мој,
хвала ти за сваки топли, спокојни тренутак
који ми увек поклањаш,
и љубав нашу
нежним погледом својим чуваш.

Хвала ти што си увек уз мене,
када сунце сија
и љуби нас својом топлином,
када се чује
како птице певају веселу песму своју,
када се читав свет осмехује,
када се у срцима свих љубав скрива,
када се јутром весела будим,
када са радошћу нови дан започињем
и када се увече спокојно осмехујем.

Хвала ти за све, вољени мој,
хвала, што ме тако јако грлиш,
када око нас лију хладне кише,
када читав свет тугује
и душа моја плаче.
Тада ми је потребна рука твоја,
да ме држи,
како не бих пала
и срце своје сломила.

Некада са мном тешко бива
и вероватно срце твоје тугу скрива.

И када нас живот ломи
и све тешко постане,
када ништа не разумем
и шта ће бити не знам,
појављује се познато осећање,
осећање које ми доноси мир и спокој,
а то је када чујем глас твој,
када осетим нежност твоју,
тада знам да чуваш душу моју
и да ми поклањаш сву љубав и сав живот свој.

Хвала ти за све...

Зашто те сањам?

Зашто те сањам?
Покушавала сам да сазнам
и у магли сна разазнам,
зашто ти мени у сан долазиш,
зашто ме у сну тако често посећујеш
и осећања моја као ватру распаљујеш.

Тамо у сну, време стоји,
не пролазе дани и године као на јави,
тамо у сну ми смо још увек млади
и могу да осетим мирис времена
на јави већ прошлог,
да видим светлост очију твојих
и лепоту младости твоје.

Тада почиње брзо да куца срце моје
и желела бих да чујем како куца срце твоје,
жеље се рађају из осећања мојих,
осећања моја кроз жеље шапућу,
а затим вичу...

И сада тачно знам,
да бих те грлила и љубила
и да бих са тобом вечно у сну остала.

Али ти у сну
обично од мене одлазиш,
сан се са тугом у души завршава.

Нови дан на јави започиње,
а ја свеједно не могу да схватим,
зашто те сањам,
зашто ти мени у снове долазиш.

Једна звезда

Једна је звезда
са неба на земљу гледала
и мислила како би дивно било,
када би земаљски живот имала.

Маштала је
да прелепа девојка постане,
да има прекрасно нежно лице,
дубоке, плаве, светлуцаве очи,
дугу косу,
како би чудесно било,
када би свој изменила лик
и женско обличје добила.

Тада би могла да плеше,
по пољима трчи,
у дубоком мору плива,
у његову дубину урања,
ваздух дише,
цвеће рукама својим бере.

У земљу се загледала
и својим се жељама све више и више
усхићавала.

А затим је на земљи
младог човека угледала,
лепоту његову одмах приметила,
што га је више гледала,

све се више његовој лепоти дивила
и на крају се у њега силно заљубила.

Говориле су друге звезде:
„Не посматрај земљу тако пажљиво,
не посматрај њега,
твој живот је на небу.
Ако се на земљу спустиш,
никада се нећеш вратити.
Спокојан живот, нама звездама дат,
изгубићеш,
а заједно са љубављу, усхићењем,
које живот на земљи дарује
и тешкоће земаљске добићеш.
Зато заборави све о чему си маштала,
у нас звезде, сестре своје, гледај,
а жеље о животу на земљи пусти! “

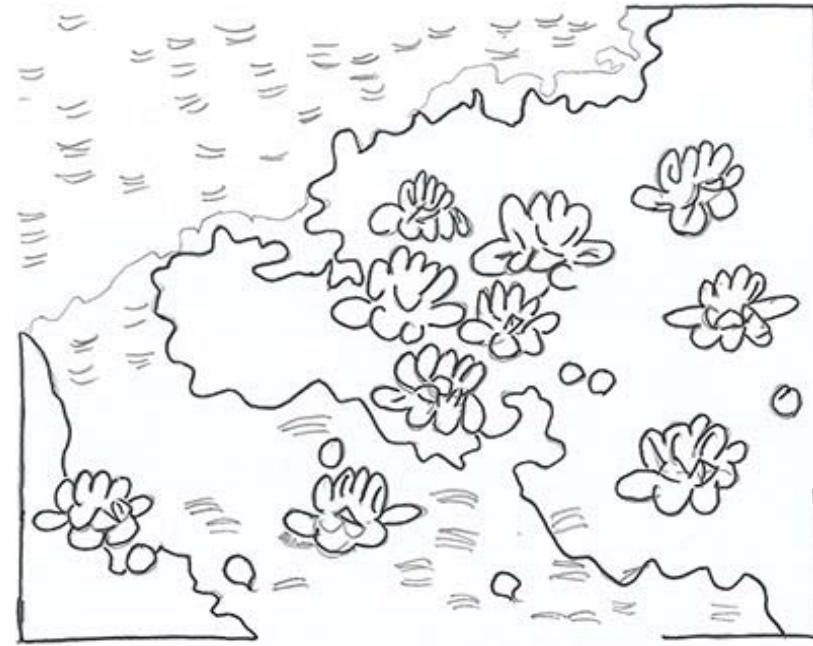
Али она није могла да их пусти...

Све би могла да заборави:
и женско обличје,
и прекрасно лице, плес, цвеће,
али човека, сада већ вољеног,
није могла да заборави.
Сета и туга су је притискали,
раздвојеност није могла да издржи.

На земљу се спустила,
пред вољеним човеком се појавила.

Када је угледао
у њене се светлуцаве очи заљубио
и тада је схватио,
зашто је тако дуго у небо гледао
и кога је то чекао.

Своју звезду – невесту је пољубио
и до краја живота је није пустио.

Миле душе моје

Миле душе моје,
ви ми пут показујете,
када ми се поглед замагли,
када се заплетем у души,
када се замислим над судбином
и изгубим смисао живота,
када ми се све нејасним чини,
да разјасним мисли и осећања не успевам,
када сваки дан у истој магли започиње,
а тугом и немиром завршава.

Тада се ви,
миле душе моје,
као каквим чудом
у мом животу појављујете
и као да се ви боље од мене
у моја осећања разумете.
Пут нови,
изнова ми показујете,
радост живота ми се враћа,
нови се свет у мојој души и уму отвара,
свет у којем се свака успавана идеја буди
и свој живот започиње.

Миле душе моје,
нисмо се без разлога
на земљи заједно нашли,
да живот земаљски
у исто време проживимо.

Можда смо дугу среће дошли да тражимо
и љубав земаљску једни другима дарујемо,
да на путу судбине једни другима помажемо,
да враћамо радост живота
увек када она у магли туге ишчезава.

Миле душе моје,
захваљујем судбини
што ми вас је подарила,
а са вама и сву лепоту, светлост и мудрост света.
Осећам велику радост што вас имам,
да са вама љубав и срећу делим
и тако свој живот и проживим.

Људи који срца буде

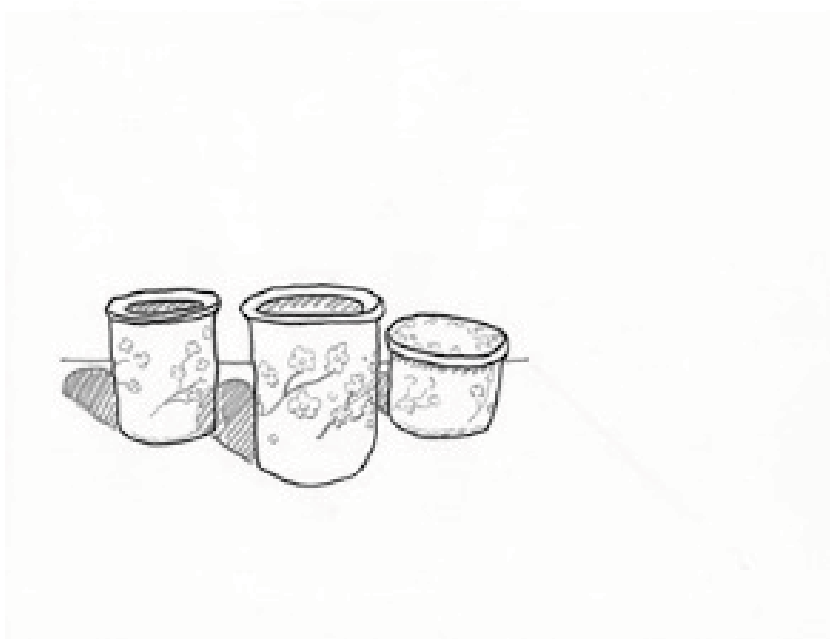
Има међу нама људи који срца буде,
утисак на душу остављају,
животну силу враћају,
а да то и не знају.

Они свој живот живе,
раде, воле, тугују,
али када нас на свом путу срећу
или са нама разговарају,
као да нам неку необјашњиву силу шаљу,
силу која осећања распаљује
и радост нам враћа.
Све што је у тами спавало сада се буди,
светлост се у души пали,
пролеће у срце долази,
оно се од среће расцветава,
мирис цвећа душу опија.

Ми тако опијени разбуђеним осећањима,
можемо да ходамо, а да не примећујемо,
можемо да гледамо, а да не видимо,
можемо да слушамо, а да не чујемо,
можемо срећу и усхићење да осећамо,
а да разлога немамо.

То је дар који може у душу доћи,
ако се људи који срца буде,
на нашем путу нађу.

А ако дар дође,
може много тога у души да измени
и свако од нас који је тај дар примио,
осетиће као да нови живот започиње,
живот који смисао враћа
и рођење нечег новог сада свако ишчекује.

Када смо заједно седели

Када смо заједно седели,
једни друге смо гледали,
хтели смо да схватимо
ко из којег света долази
и какве мисли са собом доноси.

Ми смо заједно седели,
јели, пили, разговарали
и у души мојој родила се жеља
да се увек дружимо,
да на усамљеност заборавимо,
да сви једни друге волимо.

Мислим да су сви исто осетили
јер сам у њиховим очима видела
срећу и искрену радост,
зато што се човек човеку
са пажњом и саосећањем обраћа,
у једном чудесном тренутку
сви смо се различити,
вољом судбине окупили,
заједништво осетили.

Помислила сам како је предивно
када душа душу разуме,
када нека сила људе повезује,
тада човек и од туге и од боли мање пати
јер са другима све дели:
плаче и смеје се,

ћути и говори,
осећа да негде припада
а тада све лакше бива.

Такви тренуци данас су ретки
и у свима нама остаје жеља
да из усамљености изађемо,
како би поново заједно били,
али то нам још увек није дато
и свако од нас, после дружења,
поново сам остаје.

Не знам зашто је тако,
али предосећам,
да ће се ускоро све изменити,
да ћемо се са вишом свешћу пробудити,
да ћемо сви јединство осећати
и цео ће се свет
са више љубави и мудрости родити.
На усамљеност ћемо тада заборавити
и заједништво ћемо увек осећати.

Закон љубави - закон срца

Упрос свим законима,
само један закон вечни остаје.

За њега време не пролази,
он никада од нас и из света не одлази,
као исконска сила цео свет грли
и свако срце на планети,
ако пожели, њега разуме.

Можда су га многи заборавили
и за дарове његове
своја срца затворили.

Али тај закон,
никад никога не заборавља,
за свако срце поклон чува,
и чека и ћути,
и чека дуго или кратко,
чека колико је потребно,
да би се свако уснуло срце пробудило,
своје очи отворило,
задивило се пред његовом чаробношћу и лепотом,
да би бесмртност његову осетило и разумело
и да би бесмртно и само постало.

Истина,
због њега се некада страда,
цео свет човека осуђује,
човек осећа да силно пати,

али срцем својим зна,
да има нешто што никада не умире,
зна, да за прекрасна осећања
која му је љубав подарила,
вреди и патити
и читав претходни живот заборављати.

Али упркос свему, тај закон,
закон љубави,
срце чува и снагу срцу дарује,
како би оно све издржало
и бесмртно у љубави постало.

Тако љубав
својим невидљивим законом,
срца повезује
и ми га можемо звати
законом љубави или законом срца,
све једно, он тајну исконску скрива,
само је верним срцима открива
и упркос свим законима света,
вечан и бесмртан стоји
и читав свет чува.

Људски живот

Човек судбину своју испуњава,
када живот свој
као сунце,
на изласку започиње,
а на заласку завршава.

Пред свитање пада роса,
њене сребрне капи
јутром сву земљу умивају,
као да их неко са неба посипа
и рођење новог сунца са радошћу објављује,
а затим се сунце на хоризонту појављује
и нови дан започиње.

Тек рођено, младо сунце,
на небу се подиже,
небески пут брзо се отвара,
сунце се све више и више пење,
са висине се у земљу загледа
и у њену се очаравајућу лепоту заљубљује.

Али у тренутку када заљубљено сунце
на висини стоји и сија,
не схвата
да је силазак већ отпочео,
да је немогуће било шта изменити
и силазак зауставити.

И тако сунце полако залази,
своју небеску стазу следи

и сада већ примећује
да више тако јако не сија,
растужује се,
туга га све више и више притиска.

Али у даљини
као да нешто ново светлост пали
и наду враћа.

То мудрост сунцу долази,
радост зрелог живота доноси,
све мање и мање боли,
сунце своју судбину прихвата,
свој већ пролазећи живот пушта,
час заласка долази
и као да сан његове очи затвара,
спокојно сунце за хоризонтом ишчезава.

Док си ти спавао

А ја сам те гледала,
док си ти спавао,
и као да је сан твоје лице миловао.
Запитала сам се тада,
где се ти сада налазиш
и шта се са тобом
у неком мени непознатом свету
дешава.

Дуго сам те гледала,
док си спавао,
и чинило ми се да сан као нежни ветар
по твом лицу плеше,
да све око тебе тајанственим светлом светли.
Ако бих каквим чудом
отворила невидљива врата
тог непознатог света
и завирила унутра,
можда бих те тамо срела,
ти би испружио руке ка мени,
с радошћу бих ка теби потрчала,
у загрљај ти се бацила
и силно те грлила.

И можда бисмо,
под светлом тог другог света
заједно стајали,
тајну његову у наша срца примали
и све што би нам се тамо открило,
чудом бисмо огромним сматрали.

Ипак
све би нам јасно било,
пожелели бисмо да имамо крила
и тим чудесним светом летимо,
да се са чаробношћу
његовог пространства упознајемо.

Али постоји разлог
зашто тај свет за нас
мора остати тајна.

И тако те гледам,
док спаваш,
замишљам свет у којем сви ми,
сваку ноћ у сну боравимо,
а опет
тако мало о њему знамо,
када се будимо
сан као дар доносимо,
али га брзо заборављамо
и нови дан започињемо.

И ево, ти се будиш
и нежно ми се смешиш.

Трешњин цвет

Трешњин цвет,
с пролећем се рађа,
бела и розе лепота
неочекивано се појављује,
нови круг живота започиње.

По сунчаном дану трешња пупи,
нежни пупољци стидљиво се помаљају,
свима поздрав шаљу,
лепоту и чаробност живота свима желе.
Да је зима прошла
људи тада схватају
и пролеће са радошћу у срца примају.

Пред очима пупољци се расцветавају,
беле и розе латице
сада лепотом блистају
и све око себе усхићују.

Мисао се јавља,
да опијеност и очараност
лепотом трешњиног цвета
никада неће проћи,
али убрзо све се мења,
латице су већ увеле,
оне опадају,
ветар их разноси,
тугу у срце доноси.

Тужне мисли човека обузимају
како живот његов
на трешњин цвет подсећа.

Увек се исто у животу понавља:
човек се рађа,
детињство у младост пупи,
живот се расцветава
и животна сила снажна бива,
али у тренутку
када човек помисли
да га животна сила никада неће напустити,
предосећа да снага већ одлази
а старост полако долази.

Живот тако брзо пролази,
а ветар судбине га
као латице трешњиног цвета односи.

Живети слободно

Да могу,
сасвим бих другачије живела,
слобода би увек и свуда била,
она би лепоту своју показивала,
никада своје светле очи не би скривала,
а ја бих с радошћу свима љубав даривала.

Када би могуће било,
само бих срцем живела,
слобода би моју душу чувала
а љубав радост и светлост живота доносила.

По пољима бих играла,
рукама својим небо грлила,
сунца светлост љубила,
на киши своје лице умивала,
увече би на мој длан звезда с неба пала
и светлошћу слободе
таму ноћи ми осветљавала.

Не би постојало јуче и сутра,
у овом тренутку из љубави сазданом
вечно бих живела
и сва моја осећања -
радост, бол, срећа и туга
сјединила би се у том тренутку.
Тако би без јуче и сутра
моја осећања вечна постала,
и у садашњости
прошлост и будућност грлила.

Када би могуће било...

А можда је ипак могуће!

Јер постоји осећање,
које се у мојој души рађа
и нада јој се се враћа.
То је осећање које доноси нешто драгоцену,
нешто што се маштом назива,
а ако машта
реалност душе, срца и ума постане,
читав унутрашњи свет она мења,
слобода свој живот унутар душе започиње,
душу од спутаности ослобађа,
душа свима љубав дарује,
а на длан тада
звезда слободе са неба пада.

Бело и црно

Свако бело има тачку црног,
у свакој тами налази се зрак светла,
свако црно има тачку белог,
у свакој светлости налази се сенка.

Тако се заувек мешају
бело и црно, светлост и тама,
живот сваког од нас сачињавају
и никада из њега не ишчежавају.

Схватимо ли то,
лакше ћемо живот прихватати,
у тешким временима
наду нећемо лако губити,
у срећи
на саосећање са онима који пате,
нећемо заборављати.

Сви бисмо ми желели
да нам само срећа долази,
иако наша жеља пркоси свим законима живота.
Зато треба себе увек да подсећамо,
да опрезно срећу примамо,
можда она тугу скрива,
а тада душа за тугу неприпремљена,
пати.

Утеха је,
што туга може спокојство да донесе,
зато треба обе стране да признајемо
и живот црно-бели да грлимо.

На крају живота

На крају живота шта остаје,
шта остаје
ако љубави није било?

Све што је у животу важно било,
све о чему се у души снило,
све што се сном сматрало
а на јави се није схватало,
све што се срцем осећало
а умом се није разумело,
све што се у осећањима скривало
и све због чега је срце у животу
усхићено бивало,
све се то љубав зове.

И када се због ње страда,
и када се прошли живот заборавља,
све се то љубав зове.

И када срце радосно пева,
и када душа усхићена лети,
и када је немогуће осећања смирити.

Све се то љубав зове!

И без љубави како и зашто живети?!

И на крају живота шта остаје,
шта остаје
ако љубави није било?

Ништа!

Река живота

Протиче река живота
и судбине душама доноси.
Она душе судбинама одева
и свака душа свој пут започиње.
Како ће на путу бити она не зна,
али дарована надом бива.

Како река живота протиче,
тако душа у младости
диван сан о судбини својој сања.
О љубави вечној, чистој она машта,
чаробност живота ишчекује
али још увек млада не схвата,
да у животу тако лако не бива:
да сваку чаробност обичност посећује,
да светлост очију и таму скрива,
да иако срце заљубљено куца,
туга свој тренутак чека,
како би срце без љубави остало
а тугу и бол примало,
како би све лепо лепоту изгубило,
како би сунце таму схватило,
како би срце разумно постало.

Јер у животу је радости и среће
без туге јако мало.

Тако протиче река живота,
срећу и невиност младости односи
али животну мудрост доноси.

Небеска стаза

На земљи стојим, у небо гледам,
у његовом простанству и облацима
видим дубину,
дубину која дубоке тајне скрива,
а људима на земљи лако их не открива.

Једном смо ти и ја,
заједно крај прозора стајали,
у небо замишљено гледали...

Некада,
када ти замишљено у небо гледаш,
нешто ти се открива.
Некада,
када ја замишљена стојим и у небо гледам,
нешто ми се открива.
Али све је нејасно,
као у магли осећања
покушавам да то нешто осетим
и знам да се и теби исто дешава.

Можда ти као и ја,
небеску стазу тражиш,
стазу која вечно повезује небо и земљу
и може бити да по њој анђели ходају,
спуштају се са неба на земљу,
сваког од нас посећују
и вечно нам помажу.

Можда душе наше,
када земаљски живот завршавају
по небеској стази са земље одлазе,
на небо долазе,
да би спокојство нашле
и у миру вечно живеле.

Некада ти посматраш,
некада ја посматрам,
како блистају звезде
на плавом простанству небеском.
Оне светлуцају,
и као да звезде и нису на небу
него у мојој души.
То је одраз душе моје,
одраз који на небу у звездама видим.
Светлуцају звезде на небу,
као у души мојој,
а ја осећам да сијају и у души твојој,
и у душама свих људи
и тако нас овде на земљи повезују.

Те невидљиве везе
су најдрагоценије што имамо,
оне нас чувају, помажу нам
да се кроз живот земаљски
љубави учимо
и на крају и исцелимо.

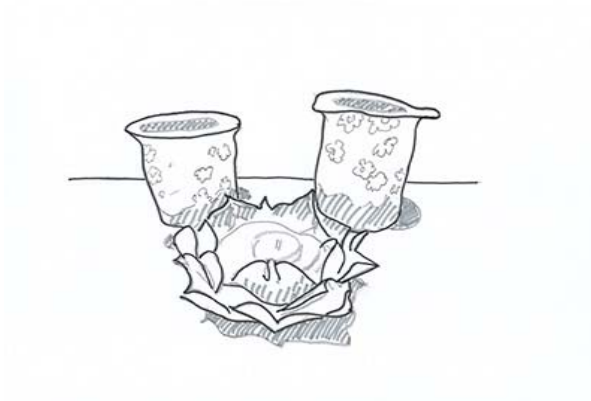
Трагови унутар душе

Трагови унутар душе
су звезде на небу,
они на ноћном небу блистају
и пут души показују,
како га не би изгубила
и како би судбину своју испунила.

Трагови унутар душе
су трагови љубави,
а љубав треба пратити,
унутар сваког трага је откривати,
никада је не заборављати.

Треба видети да је сваки траг
блиставим светлом осветљен,
и можда је у светлости и тама скривена,
ипак у сваком трагу ватра живота гори,
ватра коју сама љубав распаљује
и тако измореном срцу снагу враћа.

Љубав на путу сазданом од тих трагова
бесмртност души дарује,
душа кроз љубав земаљску
пут до неба налази,
чаробност живота више од ње не одлази,
душа трагове грли
и вечност у себе прима.

Једном

Једном
неће бити страха на свету,
једном
неће бити страдања, боли,
неће бити суза у очима људи,
једном
љубав ће се вратити у срца свих
и неће више бити тих
који љубав у срцу немају.

Постаће јасно,
да ништа на свету нема значај
осим блиставог осећања љубави,
јер је љубав чаробна,
чудесна је сама по себи,
а када долази теби,
ти ћеш у њу поверовати,
твоје срце ће је осетити.
Све што је било немогуће,
могуће постаће,
све о чему се снило,
сада се на јави збило.

Када љубав у своје срце примаш,
људи око тебе ће то да осете
и можда и они почну
у своја срца да је примају
исто као ти
и тада више неће бити:

он, она, ја и ти
бићемо само ми.

И чудо се у људском свету родило,
и чудо је у нашем свету почело,
гледамо један на другог
као душа на душу,
схватамо да је бол једног
бол свих нас.
И чудо се родило,
и чудо је почело,
боли више нема,
јер љубав у сваком срцу влада.

Једном...

Зашто смо на земљу дошли?

Зашто смо на земљу дошли?
Трудила сам се да схватим,
али ми се није дало,
зашто, не знам.

Питање задато,
а одговор,
одговор у мојој души виче,
а ја не могу да га чујем,
трудим се...

Прво што сам осетила,
било је одвећ тешко.
То је био страх,
који је почео да мучи душу моју
и хтела сам да му предам живот свој,
нисам више могла да дрхтим,
нисам могла силину његову да издржим.

Али нисам предала.

А зашто, не знам.
Можда сам пожелела да сазнам
шта хоће од мене,
због чега је овде.

Помислила сам тада,
да је страх присутан у свима нама,
али се чини да је у сваком другачији,

а како да га схватимо
и душу од његовог страшног загрљаја ослободимо,
одговор на то не знам.

Ипак знам да га треба поднети,
да ће његово време проћи,
а време када ће души постати лакше
тада ће доћи.

Али то је незавршена борба,
а разлог његовог повратка
остаје тајна.

Можда страх душу мучи
да би она у боли расла,
да би постала способна
да своја врата отвара само љубави,
да би само љубав
постала њена судбина.

Можда, можда,
одговор на то не знам,
али се надам рају,
рају на земљи,
рају за све људе
и можда смо ми на земљу дошли,
да би кроз бол,
љубав донели.

Све ће једном проћи

Све ће једном проћи,
као да ничега није ни било.

Те речи себи понављам,
сваки пут када бол
раздире душу моју,
када туга нада мном
остварује победу своју.

Да размишљам о прошлости
више не желим,
не желим да ми сећања долазе
и душу моју муче.

Она су некада живела
и стварност моју чинила.

Али она су живела!

То је најважније
што треба рећи
и нећу више да им верујем!

Остављам себе у прошлости
онакву каква сам била,
а заједно са собом
и сва сећања своја.

Ни о будућности
не желим да мислим,
она је маглом обавијена
и да видим свој пут
још увек не могу.

Трудим се да живим
само у овом тренутку,
тренутку у којем
ову песму пишем,
али знам
да ни то још увек не могу.

И то ће једном проћи
и тада ћу моћи.

Ако је судбина, нека тако и буде

Страх ми често долази
и свој немио поглед
на дар ми доноси.

Када он почиње да куца
на врата душе моје,
пожелим да му никада не отворим
и душу своју од њега заувек сакријем.

Али он увек зна
како да ме обмане,
врата душе отвори
и душу моју посети.

Тада све поново почиње,
све се понавља...

Страшан приказ души плаши:
она дрхти,
страх је изнова и изнова напада,
она све више и више дрхти,
и већ се у глави врти,
и срце силно лупа,
питање се у души јавља:
„Шта ће са мном бити?
Како ће се све завршити? “

А онда,
глас се чује,
глас који с почетка шапуће,
а затим све јаче и јаче говори,
а сада већ виче:
„Ако је судбина нека тако и буде! “

Тада глас тера страх,
душа врата за њим затвара
и у тишини се са судбином мири.

И гле,
душа својој судбини захваљује,
необјашњива сила тугу односи,
а на дар
спокојство души доноси.

Нико ни за шта није крив

Људи често једни друге окривљују
за бол, тугу, несрећу,
за још много тога.
Једни другима не праштају
и тако радост и светлост живота
у тами срца губе.

Када се живи без љубави и саосећања,
када се у срцу чувају тамна осећања,
пати се.

Топлина и светлост љубави у срце не долазе,
гори се у ватри жестоких осећања тмине,
сагорева се све са обележјима лепоте,
ватра страдања у души гори
и све више и више боли
и на крају се од бола вришти...

Али помоћи нема,
за помоћ треба да се моли,
да се моли Богу,
да се опроштај тражи од сваке душе
коју је ватра гнева сагорела,
мора да се опрости
свакоме који нас је повредио,
мора себи да се опрости
и на себе некадашњег сасвим заборави.

У судбину треба да се верује,
да се од свих који су се на нашем путу нашли
прима радост, љубав и доброта,
као и бол, увреда и туга.
Не треба никога да кривимо,
већ треба да захвалимо онима
који су нам бол наносили,
јер су нас мудрости научили.

Када би људи у судбину веровали,
када би судбину своју грлили,
никога не би кривили,
мање би страдали,
а више љубави примали.

Ми треба да волимо своју душу

Ми треба да волимо своју душу,
да је слушамо и пратимо сваки дан,
сваки тренутак свог живота,
да је никада не заборављамо
и да се увек о њој бринемо.

Некада се нечујном она чини,
али то ми не можемо да је чујемо,
некада мислимо да нам је тешко
да се са њом сложимо,
некада би хтели свој живот
разумом да изградимо,
све као у мислима да уредимо.

Али то никада не успева,
јер без душе
живот спокојан и срећан
не можемо да изградимо,
чак иако се претварамо
да као у машти живимо,
у дубини душе патимо
и сви се наши планови
о срећи и задовољству руше.

И тек када мисли утихну,
из тишине ума
тихи глас душе се јавља,
нада нам се поново враћа,
срце се осмехује,

а на хоризонту живота
сунчева светлост се рађа.

Због тог силног осећања
које нам из дубине душе долази,
искрену радост осећамо,
чак иако се неке супротно чини,
наше срце се осмехује,
а ако се срце смеје,
значи да се душа о нама брине.

И зато,
ми треба да волимо своју душу!

Не говорите ми о том

Не говорите ми о том,
шта је то бол,
ја је добро знам,
толико пута сам је осетила.

Не говорите ми о том,
да ви боље од мене знате
како болно бива
када у животу најдрагоценије изгубимо,
како боли
када нешто силно желимо,
а не добијамо,
како је тешко
када своју неиспуњену жељу
заувек отпуштамо.

Не говорите ми о том,
како треба живети као сви,
шта треба радити,
како свој живот изменити.

Не говорите ми о том,
како ви све добро разумете,
како све лако
разумним саветом разрешавате.
Да разматрате мој живот ви права немате,
ви једноставно да осуђујете тако лако
различитост у погледима
не смете!

Не говорите,
зато што ви не знате
шта се унутар душе моје збива,
у осећања моја се не разумете,
једноставно ви не схватате
шта се у женском срцу налази,
када оно пати
и само тугу и бол прима.

Не говорите ми о том,
шта је то бол,
можда је ја боље од вас знам,
некада је проклињем,
некада је благосиљам.
За тешке сузе проклињем,
за враћање вере и скромности благосиљам,
али само ви,
не говорите мени о том!

На раскрсници живота

На раскрсници стојим,
куда да пођем даље не знам.

Иза мене је остао дуги, минули пут,
када сам по њему ходала
за други пут нисам знала,
у младости нисам схватала
да све што почиње једном завршава,
све што данас стварношћу називамо,
сутра у прошлости остаје.

Нисам схватала...

У једном трену,
поглед ми се замаглио,
свој пут више нисам могла да разазнам.
Истина,
као некада по њему сам ходала,
али чудно предосећање
говорило ми је
да среће и мира за мене ту нема.

Ипак и даље сам старим путем ишла,
али се више у своја осећања,
у своје мисли нисам разумела,
себе нисам препознавала.
Пут свој некадашњи, вољени,
све сам више и више губила
и на крају сам се много уморила.

А онда,
неочекивано, одједном,
поглед ми се разбистрио.
И ја на раскрсници стојим,
куда да пођем даље не знам,
назад пута нема.

Тако ја на раскрсници стојим,
трудим се да осетим своју душу,
хоћу да је чујем.

Можда ће ми она рећи
куда да пођем даље,
како умор снагом да заменим,
како себе поново да препознам.

Дуго тако стојим, чекам и ћутим
и као да у даљини чујем шапат...
Покушавам речи да разазнам,
чекам и ћутим,
покушавам да разумем
шта ми то тако нежно
моја душа говори.

Трудим се да је осетим,
што је више осећам, боље је чујем,
схватам да ми пут нови показује,
о судбини приповеда.
Говори да треба себе прошлу
прошлости да оставим,
пут свој пређашњи

успоменама да подарим,
да пустим све што је било,
све о чему је срце некада снило,
да бих се ја нова родила
и свој нови живот започела.

На раскрсници стојим,
пут нови пред собом видим
и осећам да већ правим први корак,
а сада већ ходам,
ходам заједно са својом душом
и радост живота поново осећам!

Тијана Јокић

ПУТ ДУШЕ

